

Meghívó

az Országos Erdészeti Egyesület igazgató választmányának 1934. évi június hó 28-án (pénteken) délután $1\frac{1}{2}$ órakor Pécssett a városi székház dísztermében tartandó ülésére.

Tárgysorozat:

1. Ügyvezető jelentése.
 2. 1934. évi zárszámadás és 1936. évi költségvetés letárgyalása.
 3. Esetleges indítványok.
- Az elnök megbízásából:

Bíró Zoltán s. k.
ügyvezető.

Krónika

1. Májusi fagy.

Emberemlékezett óta nem jelentett ez a két szó olyan katasztrófát erre a szerencsétlen országra, mint éppen az idén.

Szokatlanul korán, nem a fagyosszentek táján, de május első hetében lepte meg az országnak úgyszólván minden vidékét, s a talajmenti részeken 7—8°-kal a fagypontra alá süllyedt hőmérséklet mérhetetlen károkat okozott az egész országban.

Míg máskor az ilyen tavaszi fagyok az erdőgazdaságban inkább csak a mélyebb helyekre s az alacsonyabb, fiatalabb állományokra szorítkozva okoztak károkat, addig az idei fagy a kitétségre, magasságra, fekvésre való tekintet nélkül majdnem mindenütt pusztított.

Ha nem is volna alkalmas a fagykárokról vezetett statisztika arra, hogy abból a jövőre tanulságot vonhassunk, már pusztán a tények feljegyzése a különbségek megállapítása szempontjából is rendkívüli érdekes tanulmány lesz.

Mihalovich Sándor választmányi tagtársunk javaslatára

az egyesület vezetősége előterjesztéssel fordult a földművelésügyi miniszter úrhoz aziránt, hogy a fagykarak mérvének és módjának bejelentésére az államerdészeti adminisztráció külső hivatalait megfelelő utasítással lássa el.

Ennek a statisztikai adatgyűjtésnek célja elsősorban az, hogy ennek alapján a pénzügyi kormányzattal a kérhető és elérhető adómérséklés tekintetében lehessen tárgyalásokat folytatni.

Kétségtelen azonban, hogy azok az adatok, amelyeket az államerdészeti hivatalok egész kerületükre vonatkoztatva fognak bejelenteni, nem tartalmazhatnak olyan igen érdekes aprólékos részleteket, amelyek pedig esetleg a messzebbmenő, a jövőre vonatkozó következtetéseknek is szolgálhatnának alapul.

Ez úton kérjük fel ezért mindazokat a tisztelt olvasóinkat és kartársainkat, akiknek kerületében, vagy működésük színterén a fagy az erdőben is jelentékenyebb kárt okozott, hogy arra vonatkozó megfigyelésüket, talaj- tengerszín feletti magasság, domborzati fekvés, kitétség, fanem, kor- és védőállomány lehető feltüntetésével közöljék az egyesülettel, hogy ezeket a megfigyeléseket azután valamilyen összefoglaló formában hozzassuk a szakközönség tudomására.

Mindenesetre kérjük arra is kiterjeszkedni, hogy a virágzásban, várható magtermésben is okozott-e kárt a fagy s ha igen, milyen, továbbá nem következett-e be fiatalabb egyedek, vagy fiatal hajtások teljes elpusztulása, végül kb. mennyi idő telt el, amíg a teljesen lefagyott hajtások vagy lombzat helyén új fakadt.

2. Az új értékesítési időny.

Az egy-egy termelési időszak alatt előállított fakészleteink hivatása az, hogy a piac szükségleteit ellássák legalább addig, amíg a következő évi termelés eredménye is piacképes állapotba jut.

Műfa-termékeink számottevő részénél maga a felhasználás lehetősége bizonyos mértékig időnyyszerű (pl. a bükk, gyertyán stb.) amennyiben a fülledés veszedelme miatt az előállított nyers rönköt feltétlenül előbb kell feldolgozni, mint ahogy a következő évi termelés feldolgozása elkövetkezik.

Ez már annyira közismert tény, hogy ennek a következményeit mindenki levonja és minden egyéb anyagot megelőzőleg iparkodik az ilyen fülledésnek kitett választékot elhelyezni és leszállítani.

Koránt sincs azonban így ez a tűzifánál, ahol különösen a vékonydorongfa, de egyes fanemeknél még a dorong is szintén nagyon ki van téve a fülledés okozta megromlás veszélyének.

Míg a hasáb vagy hasított dorong kevésbé megfelelő raktározás mellett is alig szenved valami kárt, a már említett választékoknál a dorongot csak igen gondos raktározással, a vékonydorongot (botfa) pedig igen sok esetben még evvel sem tudjuk a fülledés és korhadás veszedelmétől a termést követő év tavaszán túl megmenteni.

A magunk érdeke és a józan gondolkodás kívánja tehát azt, hogy elsősorban ezeket a választékokat iparkodjunk értékesíteni.

Ha ezen a téren eredményt akarunk elérni, akkor feltétlenül szükség van az egyöntetű és egyértelmű eljárásra, lehetőleg az egész termelés részéről.

Mindnyájan nagyon jól tudjuk, hogy különösen a városi szükségleteket kielégítő, gépberendezésű aprítóüzemek elsősorban a hasábfát keresik. Majdnem azt mondhatjuk, hogy kényszeríteni kell a vásárlókat bizonyos mennyiségű dorongfa átvételére.

A magunk legegységibb érdeke kívánja meg azt, hogy ezt a kényszert a jövőben különösen a nagyobb vételeknél valamilyen nyien alkalmazzuk is.

Nem elegendő az, ha az eladásoknál a termelés átlagos arányszámának megfelelően kapcsoljuk be az eladásba ezeket a kényesebb választékokat, hanem a bekapcsolásnak olyan arányban kell történnie, hogy ezeket a választékokat még a megromlás előtt legyenek kötelesek a vásárlók átvenni, s a későbbi időkre csak olyan választékaink maradjanak vissza, amelyek a megromlás veszélyének aránytalanul kisebb mértékben vannak kitéve.

Nyíltan megmondjuk, olyan hallgatóságos megállapodásfélének képzeljük el ezt az eszélyesség által diktált eljárást,

amely mellett egyetlen termelő sem lenne hajlandó a tiszta hasábfát bizonyos mennyiségű dorongfa, elsősorban való átvételének kötelezettsége nélkül árubabocsátani.

Ha azok, a még mindig elég jelentős árkülönbözetek, amelyek a hasáb- és a dorongfa között vannak, egész a fogyasztóig érvényesülnek, akkor ezt a választékot a mai pénzsűke mellett feltétlenül megkedveltetik a közönséggel.

Megkönnyíti a helyzetet az is, hogy a közintézmények szükségleteinek fedezésénél a dorongfa kötelezőleg van előírva.

A mai kötött forgalom pedig bizonyos mértékű garanciát nyújt arra nézve, hogy ilyen feltételek mellett is mindenkinek a készletére rákerül idejében a sor, aki nem fog túlzott árígényeket támasztani.

Egyes választékok (vékonydorong-, fenyő-, tűzifa stb.) különleges minőségét vagy romlandóságát az intézőbizottság az igazolványok kiadásánál bizonyos mértékig honorálni tudta.

Mivel azonban az igazolványokon a fanem és választék feltüntetve nincs, de az ellenőrzés lehetetlensége miatt a feltüntetés sem járna ebből a szempontból kézzelfogható eredményel: az érdekek megvédésének egyedül lehetséges módja az, ha a termelés maga folytat az értékesítésnél olyan politikát, amely mellett ezeket az érdekeit meg tudja védeni.

Nem utolsó sorban kell itt tekintetbe venni a saját és a helyi szükségletek kielégítését is.

Nem győzzük eléggé hangsúlyozni azt, amire különben termelőink legnagyobb része már hál'Istennek áttért, hogy ezekre a célokra csak a leggyengébb minőségű választékokat, (galyfa, vékonydorong, tuskó, gyérítési anyagok, lágy tűzifa és esetleg kemény dorong) használjuk fel.

Sehogyse felejtjük el, hogy a vasúti szállítási díj a tűzifára, annak minőségére való tekintet nélkül egyforma.

Míg tehát a prima bükkhasábnál ez a fuvardíj a feladó állomási árnak talán csak 20—30%-át fogja kitenni, az alárendeltebb választékoknál akárhányszor a feladóállomási érték 60—70%-ára, sőt ennél nagyobb összegre is rúg.

Ha már most figyelembe vesszük azt, hogy a feladóállomási árat a használhatóság és tüzelőerő arányában szoktuk megszabni, akkor mindnyájan láthatjuk, hogy ezt az eltolódást,

amit a vasúti fuvardíj előidéz, a gyengébb választékok nem bírják meg.

Amíg a feladóállmási árak között akárhányszor 50%-os különbség is van, addig a rendeltetési állomáson, tehát a tulajdonképeni felhasználási helyen ez az értékkülönbözlet már 25—30%-ra, vagy még ennél is kisebb mennyiségre csökken.

Az árkülönbségnek ez a csökkenése azután könnyen érthetővé teszi, miért olyan nehéz ezeknek a választékoknak a távoli piacokon való értékesítése, pedig az alárendelt minőségű választékok az ország tüzelőanyag ellátásában napról-napra fontosabb szerepet lesznek hivatva betölteni.

Mindnyájan igen jól tudjuk s ehelyütt is többször rámutatunk arra, hogy az utolsó 2—3 év erőltetett termelési iramát a magyar erdőgazdaság hosszabb időn át nem bírja.

Mintha az új törvény életbelépése, — ami remélhetőleg nem fog sokat várni magára — már maga a törvény is jelentősen korlátozza a rendkívüli használatok engedélyezését.

Számolnunk kell tehát azzal, hogy a főhasználat jellegű termelések és ezekkel együtt a távolabbi piacokon is értékesíthető választékok mennyisége jelentékenyen megapad.

Ha tehát a magyar termelés az ország ellátásában meg akarja tartani azt az uralkodó pozíciót, amit az utolsó időkben el tudott érni, akkor azon kell iparkodnunk, hogy ezekből a nagy távolság mellett is értékesíthető választékokból minél többet tudjunk elvonni a helyi fogyasztástól.

Mert fokozni előreláthatólag csak a gyengébb választékok mennyiségét tudjuk, majd a legközelebbi időben.

Nemzeti és magyar hivatás ez, mert minden vagón tűzifával, amit a távoli piac részére mentünk meg, apasztjuk a külföld fa behozatalát és javítjuk a külkereskedelmi mérlegünket.

Erre a célra még mindig rendelkezésünkre áll a legtöbb helyütt értékesítetlenül visszamaradó tuskó.

Igen sok olyan síkvidéki és enyhelejtőjű erdőnk van még, ahol a tuskót aggodalom nélkül ki lehet szedni.

Sőt véleményünk szerint a talajnak a tuskók kiszedésével járó részleges megforgatása egy vágásfordulóban egyszer, csak előnyös lehet az újonnan telepítendő erdőre is.

Azt már egész biztosan állíthatjuk, mert hiszen elég gya-

korlati tapasztalatunk van arra, hogy a természetes felújítás éppen ezeken az irtáshelyeken jelentkeznek legbiztosabban és fejlődnének legszebben, ahol a lehulló mag a nyers talajjal tudott érintkezni, sőt sok esetben az irtás során bizonyos mértékű takarást is kapott.

Sőt ezeken a foltokon a gyomosodás sem olyan buja és olyan veszedelmes, mint az erdő érintetlen részein.

A mesterséges felújítás munkáját pedig az irtás feltétlenül megkönnyíti, márcsak azért is, mert a sarjak által való elnyomás veszélyétől a telepítendő fiatalost majdnem teljesen meg tudjuk menteni.

Pedig a tuskófa különösen kazántüzelésre (cséplőgép, gőzeke, stb.) elsőrendűen alkalmas és használható.

Szükségesnek tartjuk ezért erre a körülményre is felhívni a gyakorlati erdőgazdáink figyelmét.

3. Az első évnegyed fabehozatali forgalma.

Ideiktatjuk a statisztikai hivatalnak 1935. évi első három hónapjára vonatkozó kimutatását mennyiség és érték szerint csoportosítva.

Fabehozatalunk mennyisége az 1934. és 1935. év első három hónapjában 10.000 kg-os kocsirakományokban.

	1934.	1935.	Az 1934. évivel szemben	
			több	kevesebb
Tűzifa	4736	3791	—	945
Faszén	773	685	—	88
Bányafa	1299	1502	203	—
Gömbölyű fenyőfa	742	543	—	199
Gömbölyű lombfa	242	218	—	24
Hegyezett karó	11	1	—	10
Bárdolt fenyőfa	1023	475	—	548
Vasúti talpfa	12	84	72	—
Kádárfa	11	12	1	—
Bognárfa	3	4	1	—
Fűrészelt fenyőfa	4841	3989	—	852
Fűrészelt lombfa	76	148	72	—
	13769	11452	349	2666

Fabehozatalunk értéke az 1934. és 1935. év első három hónapjában. Érték 1000 pengőben.

	1934. I—III.	1935. I—III.	Az 1934. évvel szemben	
			több	kevesebb
Tűzifa	829	657	—	172
Faszén	472	399	—	73
Bányafa	355	461	106	—
Gömbölyű fenyőfa	268	181	—	87
Gömbölyű lombfa	111	95	—	16
Hegyezett karó	7	1	—	6
Bárdolt fenyőfa	530	241	—	289
Vasúti talpfa	4	36	32	—
Kádárfa	16	13	—	3
Bognárfa	2	3	1	—
Fűrészelt fenyőfa	3724	3027	—	697
Fűrészelt lombfa	58	144	86	—
	6376	5258	225	1343

Bár a szokatlanul enyhe télnek és gazdasági viszonyok romlásának is jelentékeny része van az úgy mennyiség, mint értékbeli visszaesésben mégis örömmel állapíthatjuk meg, hogy a behozott nyers és megmunkált fa értéke, ami eddig a külkereskedelmi mérleg legsúlyosabb tétele szokott lenni, ebben az évnegyedben már a nyers pamut és papír mögött a harmadik helyre szorult.

Mélyen alatta maradt azoknak az értékeknek, amiket egyes mezőgazdasági vagy ipari cikkek kiviteléért a magyar közgazdaság kapott, mert hiszen a búza, vágó- és igásállatok, disznózsír és szalonna, baromfi, villamosgépek vagy vasfélgyártmányokért elért bevételek mindegyike meghaladja az 5 millió pengőt, éspedig nagyobb tétellel, mint amennyivel a fabehozatal értéke az 5 millión felül emelkedett.

Sőt, örömmel konstatálhatjuk azt is, hogy a búza- és állatkivitel értéke egyenként is meghaladja a behozott fa és faszén értékének kétszeresét.

A visszaesés mérvével még mindig nem vagyunk megelégedve s az a meggyőződésünk, hogy a termelés megfelelő össze-

fogása esetén a különböző műfaválasztékok behozatalát is tudnók még csökkenteni.

4. Tanulságok.

Egy éve mult már annak, hogy a szállítási igazolvány-rendszer és az árvédelmi intézkedések érvényben vannak s ez az egy év, különösen pedig a szokatlanul enyhe tél, már elég bőségesen adta a tanulságokat.

Senkit sem érint kellemesen az a körülmény, hogy a szállítási lehetőségek az utolsó hónapokban ilyen erősen lecsökkentek s a legnagyobb gondot ez a kérdés éppen az intézőköröknek okozza.

Kétségtelen ugyanis, hogy azok a nehézségek, amelyek egyik-másik termelőnél az ügyletek lebonyolítása elé torlódtak, meghaladják azt a mértéket, amit minden új intézménynél gyermekbetegségnek szoktunk tekinteni.

Bár meggyőződésünk az, hogy normális téli időjárás mellett a fölmerült panaszokra semmi ok nem lett volna, mégis kutatnunk kell az esetleges hibákat és hiányokat, hogy azokat idejében ki lehessen küszöbölni.

Általános a panasz, hogy míg egyes termelők készleteiknek 80—90, sőt annál nagyobb %-át is elszállították, mások még ma is alig érték el a 60%-ot.

Mi ezt a tényt az adatok teljes és pontos ismerete mellett három okra vezetjük vissza.

Az első ok kétségtelenül a hibás bejelentésekben rejlik.

Anélkül, hogy bárkit is szándékosan vádolnánk, meg kell állapítanunk azt, hogy sok termelő jelentett vasúti szállításra jóval nagyobb készletet be, mint amennyit az idők folyamán tényleg vasúton el is szállított.

Volt olyan bejelentő, akinél a vasúti szállításra bejelentett készleteknek 30%-a, sőt volt olyan is, akinél azoknak 60%-a került helyi fogyasztás útján értékesítésre.

Ezek a %-ok egyik-másik bejelentőnél többszáz, sőt ezer vagonra is rúgtak.

Mi volt most ennek a természetes következménye?

A legjobban egy példával világíthatjuk meg.

Az 1000 vagonos bejelentésből március végéig 350 vasúti kocsirakomány került helyi eladás útján értékesítésre, amiből

azonban csak 50 kocsirakomány esett az október végéig terjedő értékesítési időszakra, a többi a november 1-ével kezdődő téli időre.

Az első készletapadást a tulajdonos csak október hó végével jelentette be s így, mivel október végéig mintegy 40%-ra kaphatott szállítási igazolványt, az 1000 vagónos alap figyelembevételével 400 vagónra kapott szállítási igazolványt, holott végeredményében a 650 vagónos helyes alapon csak 260 vagónra lett volna igénye.

Ha a 400 vagónt a 650 vagónhoz arányítjuk, akkor kiderül, hogy a birtokos tulajdonképpen a vasúti szállításra váró készleteinek több mint 60%-ára kapott már október végéig szállítási igazolványt akkor, amikor azok a birtokosok, akik készleteiket ebből a szempontból is pontosan jelentették be, csak 40% erejéig kaphattak igazolványt.

Különösen áll ez a Faforgalmi R.-t. részére lekötött készletekre, mivel a Faforgalmi csak tényleg vasúton vagy hajón való szállításra szánt tűzifát vásárolt s ennek a mennyiségét az eladó az előleg igénybevételekor az állami erdőhivatal helyszíni fölvételével volt köteles igazolni.

Csak természetes dolog, hogy ezek az eltolódások a november, december és január hónapokban kiadható volt jelentékeny % számok alapján még fokozódtak, és pedig minden esetben a pontos bejelentő hátrányára.

Az eltolódások másik indoka a közszállításoknak soronkívül való kiszolgáltatása volt.

Volt olyan termelő, aki a július, augusztusban kiadott megrendelésre a szállítási igazolványt csak október második felében kérte ki, amikor is ezen a címen már majdnem összes megmaradt készleteit elszállíthatta, mert az eddig kiadott szállítási igazolványokat mind magánszállításra használta fel.

El kell ismernünk, hogy a harmadik ok egy elhibázott intézkedés volt, amely intézkedés kiadásánál azonban az összes intézőköröket a legnagyobb jószándék vezette.

December és január hónapokra ugyanis az intézőbizottság javaslata alapján a minisztérium a bejelentett készleteknek közel 25%-ára adott szállítási igazolványt.

Tél elején és közepén történt ez az intézkedés, mert min-

denki attól félt, hogy hirtelen beálló erős hideg esetén a még kinnlévő 10—12.000 vagonra szóló szállítási igazolvány csak egy-két hétig fogja a forgalom szükségleteit fedezni.

Az időjárás azután minden aggdalomra rácafolt.

Amíg november elején a budapesti gőzfavágók tüzfahiány rémétől rettegtek s ez ellen kértek intézkedéseket a kormányzattól, addig december második felében már nem tudták a befutó szállítmányokat sem átvenni s mindenképpen iparkodtak, hogy meglévő köteseitektől szabaduljanak.

Eladni ebben az időben jóformán csak az tudott, akinek bükkhasábfája volt és a budapestiek még a dorong átvételétől is idegenkedtek.

Míg bükkhasáb alig volt a piacon, a cser, tölgy és egyéb készletek majdnem eladatlanul heverték.

Ennek a három oknak a következménye volt azután az, amit már említettünk, hogy míg egyes készlettulajdonosok 80—90, sőt annál nagyobb %-ot is értékesítettek, a készlettulajdonosok számottevő része alig jutott túl 50% értékesítésénél.

Különösen állott ez a Faforgalmi Rt. részére eladásokat eszközlő birtokosokra, mert a Faforgalmi eladásait ezen felül még két körülmény nehezítette meg lényegesen.

Az egyik körülmény az volt, hogy igen sok termelő gazdaság csak a kevésbé keresett, nehezen értékesíthető választékait ajánlotta fel a Faforgalminak, amelyeken az a lanyha kereslet mellett túladni nem tudott.

De még a nagyon keresett választékok eladását is megnehezítette a mennyiségi korlátozás, hogy Budapesten 100, a vidéken 50, illetőleg 25 kocsirakománynál kisebb tételeket nem bocsáthatott áruba.

És ez a korlátozás a vidékre vonatkoztatva csak március. Budapestre vonatkoztatva pedig csak április havában szűnt meg.

Talán joggal lehet feltenni ezek után a kérdést, vajjon ellenkezik-e az észszerűséggel, a helyes gazdasági politikával és az osztó igazsággal az intéző köröknek az a rendelkezése, amelyik szerint a készleteik nagyobb részét eladott termelőknek és kereskedőknek meg kellett várniok azt, míg az elmaradottak is utólérik őket az értékesítés terén?

Úgy véljük, nem kell bizonyítani annak az intézkedésnek

a helyességét, amelyik azt célozza, hogy a magyar piac a bükk tűzifa elfogyasztása után a cser és tölgy tűzifát is vegye fel.

De azt hisszük, azzal is tisztában van mindenki, mit jelentett volna az, ha az idei enyhe tél után az intéző körök 20—25.000 vagón magyar tűzifának piacra hozását tették volna lehetővé.

Az intézkedésnek tehát igenis komoly indokai vannak s a cél a gyengébb választéknak és sok tekintetben a gyengébb birtokosnak, legelső sorban pedig a tűzifa árának a védelme.

Akik régebb idő óta foglalkoznak tűzifa értékesítésével, azok igen jól tudják, mi szokott bekövetkezni a tűzifaárakban egy-egy ilyen enyhe tél után.

Ezt a katasztrofális árzuhanást nem lehet mással, csak a kínálat csökkentésével megakadályozni.

Ezt a kevés kínálatot pedig elsősorban azok részére kellett visszatartani, akik az értékesítésnél — túlnyomóan nagy részben önhibájukon kívül — erősen visszamaradtak.

A múlt évi termelésben egyébként is a bejelentések tanúsága szerint, aránytalanul nagy mennyiségben volt bükk tűzifa, mert mindössze alig 1000 vagónnal volt kevesebb, mint a cser, tölgy és kőris tűzifa együttvéve.

Végül itt van még a behozatal kérdése is.

Sokszor hangzott az indokolatlan panasz, hogy a külföldi tűzifát a kormányzat előnyben részesíti a belföldivel szemben.

Elsősorban meg kell állapítanunk azt, hogy a múlt évi 20.000 vagónos tűzifabehozatalból jóval nagyobb rész esik a tavaszi, illetőleg az év elejei szállításokra, mint az évvégiekre.

A kontingentált mennyiségen felül mintegy 5000 vasuti kocsirakomány a kettős birtokok és a határmenti forgalom révén jöt be az országba.

A kérdésnek nem minden részlete tárgyalható itt, mert maga a lap kerete sem engedi meg, hogy azokat itt a részletességgel kifejthessük, ami megértésükhöz szükséges.

Megnyugtathatjuk azonban a közönséget afelől, hogy a kormányzat és intézőkörök e téren is minden lehetőt megtettek a magyar tűzifa védelme érdekében.

A közleményünk bevezető részében feltárt hibák és hiányok kiküszöbölésére már többféle tervet merült fel.

Bizonyos tárgyalások is voltak ebben az irányban s reméljük, hogy az elmúlt év tanúságai alapján sikerülni fog ezeket a hibákat a jövőben a lehetőség mérvéig kiküszöbölni.

Vizsgálatok az alföldi homokos erdőtalajok phosphor és káli gazdál- kodásáról, különös tekintettel az alföldfásításra

A M. kir. József Nádor Műegyetem Erdőmérnöki Osztályának
Növénytani Intézetéből.

írta: Dr. Fehér Dániel.

(Befejező közlemény.)

A vizsgálatok eredményeinek gyakorlati hasznosítása céljából természetesen tudnunk kell az ákácnak phosphor- és káliigényeit. A következőkben közlöm *Fekete* után a mezőgazdasági növényeink phosphor- és kálifelhasználását hektáronként kg-okban.

	K ₂ O	P ₂ O ₅
Gabonafélék	32	24
Hüvelyesek	50	30
Repce	58	48
Burgonya	120	36
Cukorrépa	184	32
Széna	80	30

Fontosabb fafajaink phosphor- és káliigényei *Ebermayer* után a következő:

	K ₂ O	P ₂ O ₅	
Bükk vágásforduló	120 év	5.90	2.59 kg/ha
Tölgy vágásforduló	50 „	3.05	1.08 „
Lúcfenyő vágásforduló	120 „	7.45	1.85 „
Jegenyefenyő vágásforduló	120 „	4.07	1.54 „
Erdeifenyő vágásforduló	100 „	2.35	1.09 „
Nyír vágásforduló	50 „	2.46	1.39 „

A nemzetközi talajtani társaság különösen *König*, *Hasenbauer* és *Lammermann* vizsgálatai alapján megállapította a